

O hříchu

Svědomy zatížené hříchem vyčítá (např. pilot, který svrhl atomovou bombu na Hirošimu, vrah Marie Gorettiové atd.). Lidská zkušenost ukazuje, že lidé mají mnoho zlých skutků, což tvrdí i Písmo sv.: „*Kdybychom řekli, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.*“ 1 Jan 1,8. Sv. otec Pius XII. řekl, že „největší hřích dnešní doby je to, že lidé více a více ztrácejí smysl pro hřích.“

Váhy jsou symbolem spravedlnosti – rovnováhy. Hřích narušuje rovnováhu vah spravedlnosti Boží a to jak jednotlivce tak i celku. Porušuje se řád. Hřích vyžaduje vyrovnání rovnováhy: vina vyžaduje trest, smíření Boží spravedlnosti. Ježíš toto vyrovnání přinesl na kříži Božím milosrdenstvím. Co je hřích? Nejprve příklad: Je jako dům postavený proti přirozeným základům, je jako letadlo, které letí mimo určený směr. Hřích je skutek, slovo nebo žádost proti věčnému Božímu zákonu (podle sv. Augustina).

„*Dábel je ve hříchu od počátku. Boží Syn přišel proto na svět, aby udělal konec d'áblově činnosti.*“ 1 Jan 3,8.

Jsou hříchy proti Bohu (1 – 3 přikázání), proti sobě a druhým lidem (4 – 10 přikázání). Hříchy rozdělujeme na :

1. **Těžký hřích** (smrtný), který má za následek ztrátu Boží milosti a darů Ducha sv., odloučení od Boha ve smrti. Abychom se dopustili těžkého hříchu musíme:
  - o přestoupit Boží příkaz v důležité věci (např. vražda, smilstvo, víra atd.)
  - o s plným vědomím a souhlasem vůle

„*Bývá hřích, který vede ke smrti.*“ 1 Jan 5,16. Hřích těžký je smrt duše.

2. **Lehký hřích** (všední, zraňující). Zmenšuje milost Boží v duši, vzdaluje nás od Boha, ve smrti dochází k dočasnému odloučení od Boha v očistci.

Kdy se dopouštíme lehkého hříchu?

- o Jde-li o méně důležitou věc mravního zákona (např. menší lež).
- o Chybělo-li plně vědomá rozvaha nebo plná svoboda a souhlas. „*Nesmí se rozhodovat lidským, ale Božím úsudkem, co je hřích lehký a co těžký.*“ (Sv. Augustin).

Co je těžkým hříchem většinou jmenuje Písmo sv. Nového zákona, nauka církve např. encyklika *Humane vitae* o manželství. Okolnosti mění hříchy. Těžký mění na lehký a také někdy naopak. Jsou polehčující a přitěžující okolnosti.

Jsou hříchy z neznalosti, materiální (nepřičítají se). „*Neznalost hříchu nečiní*“ – pouze však neznalost nezaviněná (omluvitelná). Formální hříchy jsou buď ze slabosti – přičítají se, ale není v nich zloba, hříchy ze zloby se přičítají, navíc je zde zloba, která se raduje ze zlého a pohrdá Božím zákonem.

Hřích může být i jako opomenutí dobrého. „*Komu bylo mnoho dáno, od toho se bude mnoho požadovat.*“ Lk 12,48. Předě mši se vyznáváme také, že jsme nevykonali, co jsme měli (tj. opomenutí dobrého).

Hřích je i myšlenkou a žádostí – jen když je to dobrovolné a připuštěné. „*Ze srdce vycházejí špatné úsudky, cizoložství, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.*“ Mt 15,19 20. Těžké hříchy má věřící povinnost vyznat ve zpovědi co do počtu i druhu. Hříchy zvykově nazýváme nectnostmi nebo též hlavními hříchy. Je 7 hlavních hříchů: pýcha, hněv, smilstvo, závist, nestřídmost, lenost a lakomství.

Nedokonalosti jsou velmi lehká provinění (i světci je měli), nedobré povahové vlastnosti jsou jako prach, který stále padá na šaty.

Skutky indiferentní (nelišné) jako je sedět, jíst, číst knihu atd. Stávají se však dobrými nebo špatnými podle okolností. Např. číst špatnou knížku, jíst přes moc, přejídat se atd.

Hříchy proti Duchu sv.: hlavně je to vědomé a dobrovolné vzdorování Boží milosti až do smrti, ale také zoufalství, opovážlivé spoléhání na milosrdenství Boží, boj proti poznané pravdě z uvážené zloby, závidění milosti bližnímu, zatvrzelost srdce, nenávisť vůči Bohu. Pokušení, které pochází od zlého ducha, ze světa, z těla, není ještě hříchem, ale může k němu vést, když pokušení podlehneme. „Kdo neměl pokušení, dosud se neosvědčil.“ (Sv. Antonín). Ježíš snímá hříchy světa – i naše hříchy. Musíme se k němu obrátit jako kající lotr, jako žena hříšnice, abychom slyšeli: „Odpouštějí se ti hříchy, jdi v pokoji a již nehřeš.“ Jsou též hříchy cizí. Je to vlastně součinnost na hříšném jednání druhého a to buď pozitivním způsobem:

Radit ke hříchu, rozkazovat vykonat hřích, chránit hříšníka, lichotit mu a chválit jeho jednání, spoluúčastnit se hříšného skutku nebo negativním způsobem. Mlčet ke hříchu druhého, nezabraňovat hříchu druhého, nevyjevit hřích druhého (mezi čtyřma očima, později církevní autoritě). Podle velikosti a druhu hříchu, se kterým nějakým způsobem spolupracuji, dopouštím se téhož hříchu. Vždy ovšem zde musí být dobrovolnost, vědomost a plný souhlas rozumu a vůle. Kromě hříchu, který byl spáchán, je zde i hřích proti lásce k bližnímu.

Převzato z : <http://postoloprty.farnost.cz/duchovni-slovo/katecheze-mravoucne/o-hrichu/>